

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/5/2016
Identifikačné číslo spisu: 9513100113
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9513100113.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Libora Duľa, v trestnej veci obžalovaného N. H., pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. februára 2018 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 14. novembra 2014, sp. zn. BB-4T/36/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému N. H.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný

N. H., nar. XX. G. XXXX v U., trvale bytom R., ul. J. A. XXX/XX,

o d s u d z u j e:

Podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“ alebo „prvostupňového súdu“) bol obžalovaný N. H. uznaný vinným z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase najneskôr do dňa 21. júna 2010 na nezistenom mieste prisľúbil kontrolórovi Daňového úradu Nitra I T. J. úplatok za to, že tento bude pôsobiť na ďalších pracovníkov Daňového úradu Nitra I, oprávnených rozhodovať o vyplatení nadmerného odpočtu DPH pre spoločnosť R., s.r.o. so sídlom Q., O. X, IČO: XX XXX XXX, aby títo po podaní daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie máj 2010 rozhodli o vyplatení nadmerného odpočtu vo výške 963 929.18 eur bez vykonania daňovej kontroly, resp. preverovania oprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočtu DPH, následne najneskôr dňa 26. júna 2010 N. H. prostredníctvom H. O. T. J. sľúbený úplatok vo výške 50 000,- eur v mieste trvalého bydliska T. J. odovzdal.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 5 000,- (slovom: päťtisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

II.

O d v o l a n i e a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný N. H.. Konanie o jeho odvolaní sa na Najvyššom súde Slovenskej republiky viedlo pod sp. zn. 2 To 4/2015 spolu s odvolaním teraz už odsúdeného Bc. T. J. proti tomu istému rozsudku Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj ŠTS). Trestná vec obžalovaného N. H. však bola na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 15. marca 2016 podľa § 21 ods. 1 Tr. por. vylúčená zo spoločného konania vedeného pod sp. zn. 2 To 4/2015, a z tohto dôvodu sa vedie pod novou spisovou značkou 2 To 5/2016.

(Pre úplnosť je nutné uviesť, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2016, sp. zn. 2 To 5/4/2015 bol zrušený rozsudok ŠTS zo 14. novembra 2014, sp. zn. BB-4T 36/2014 vo vzťahu k odsúdenému Bc. T. J. a bol znovu uznaný za vinného z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, ako to uviedol prvostupňový súd, avšak vzhľadom na vylúčenie trestnej veci obžalovaného N. H. bolo nevyhnutné zo skutku vypustiť konkrétnu identifikáciu osôb, ktoré sa na skutku podieľali, aby nedošlo k predčasnému vysloveniu viny u iných osôb ež odsúdeného Bc. T. J.. Rovnako uložený trest vyhlásil najvyšší súd rovnako ako súd prvostupňový, keďže dôvody pre jeho zmenu nezistil ani u trestu odňatia slobody, ani u trestu peňažného).

Obžalovaný N. H. v podanom odvolaní uviedol, že tak ako podaná obžaloba, aj rozhodnutie prvostupňového súdu je postavené na údajne vierohodnej výpovedi svedka H. O.. Obžalovaný je presvedčený o tom, že z výpovede tohto svedka, vykonanej dňa 10. októbra 2014 na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že tento svedok v priebehu konania viackrát v podstatných častiach zmenil svoju

výpoveď. Obžalovaný poukázal na skutočnosť, že svedok H. O. sa vyjadril v tom zmysle, že on mal byť len sprostredkovateľom odovzdania tzv. úplatku. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že práve on si v júni 2010 požičal peniaze od svedka J. Y. (čo vyplýva z výpovede svedka Y., z výpovedí iných svedkov, ako aj z prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky) a on mu aj priamo vracal peniaze. V konaní bolo preukázané, že práve svedok H. O. kontaktoval obžalovaného za účelom požičania peňazí. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka H. O. z hlavného pojednávania, kde v súvislosti s prehrávaním záznamov telekomunikačnej prevádzky, konkrétne záznamu hovoru č. 10015, prepis na č.l. 130 spisu uviedol, že si potreboval požičať peniaze od N. H. (str. 26 zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 10. októbra 2014). Práve na tento rozhovor poukazovala obžaloba ako na dôkaz proti obžalovanému, pričom však tento hovor, ako aj vysvetlenie svedka H. O. potvrdzujú pravdivosť jeho tvrdení.

Obžalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že svedok H. O. vypovedal o tzv. úplatku vo výške 50 000,- eur, ktorý mal prevziať priamo od obžalovaného N. H., pričom však sám následne uviedol, že nevedel o obsahu obálky, pretože tento obsah nikdy nevidel. Najskôr vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol konkrétnu sumu 50 000,- eur, neskôr sa vyjadril, že nevedel, čo bolo v obálke. V konaní nebolo preukázané ani tvrdenie svedka H. O., že obžalovaný N. H. a odsúdený Bc. T. J. sa medzi sebou poznali pred tým, ako bolo začaté trestné konanie - v konaní bol preukázaný len kontakt medzi svedkom H. O. a odsúdeným Bc. T. J.. Rozporuplné je podľa neho aj tvrdenie svedka H. O. o stretnutí vo Vrábľoch, kde sa mal stretnúť s obžalovaným J., keďže svedok uviedol, že k nemu do kancelárie prišiel najskôr obžalovaný N. H., následne odsúdený T. J. a svedok H. O. potom opustil kanceláriu. Svedok H. F., o ktorom svedok H. O. nevedel a ktorý bol s obžalovaným N. H. v uvedený deň vo Vrábľoch, však jednoznačne potvrdil, že on bol spoločne s ním v budove, v ktorej mal H. O. kanceláriu a zostal stáť na chodbe. Svedok H. F. jednoznačne potvrdil, že z kancelárie svedka H. O. počas toho, ako v nej bol obžalovaný N. H., nikto nevošiel, ani z nej nevyšiel. Svedok H. F. videl obžalovaného J. prvýkrát na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný tiež uviedol, že na spomínanom stretnutí vo Vrábľoch mu bol zo strany svedka H. O. predstavený niekto iný, nebol to odsúdený Bc. T. J.. Z výpovede svedka H. O. je podľa obžalovaného zrejmé, že práve on mal záujem na tom, aby došlo k vyplateniu nadmerného odpočtu DPH.

V rámci svojej výpovede obžalovaný N. H. ozrejmil aj svoj vzťah k osobe Ing. J. T. a k jeho podnikaniu. Zároveň poprel, že by sa spolupodieľal na akýchkoľvek nelegálnych činnostiach týkajúcich sa spoločnosti R., s.r.o. vo vzťahu k nadmernému odpočtu DPH za mesiac máj 2010. Poukázal pritom na výpoveď svedka Ing. J. T. na hlavnom pojednávaní dňa 10. októbra 2014, z ktorej okrem iného vyplýva, že svedka H. O. pozná, vie o tom, že v roku 2010 podnikal v oblasti dopravy a mal mať spoločnosť s ručením obmedzeným, nespomenul si už však, či bol aj svedok H. O. zainteresovaný v tejto preprave. Svedok Ing. J. T. pri svojej výpovedi uviedol, že svedok H. O. mu mal povedať, že tým človekom, ktorý sa mal o všetko postarať bol obžalovaný T. J., ktorého však prvýkrát videl až pri daňovej kontrole vykonávanej v jeho spoločnosti R., s.r.o. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na výpoveď svedka H. O. na hlavnom pojednávaní dňa 10. októbra 2014, ktorý k osobe svedka Ing. J. T. uviedol, že svedka Ing. J. T. nepoznal, spoznal ho niekedy v auguste, septembri 2010, ale mohol sa s ním v prítomnosti obžalovaného N. H. stretnúť ešte pred augustom 2010 v Bratislave, pričom však nevedel, o koho sa jedná.

Z výpovedí svedkov H. O. a Ing. J. T. vyplýva, že títo sa majú poznať len náhodne v súvislosti s obchodom spoločnosti R., s.r.o., na základe ktorého malo dôjsť k uplatneniu nadmerného odpočtu DPH za mesiac máj 2010. V tejto súvislosti obžalovaný N. H. poukázal na uznesenie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii zo dňa 11. apríla 2011, ČVS: PPZ-175/BPK-S-2009, na základe ktorého sú podľa § 206 ods. 1 Tr. por. ako obvinení stíhaní H. O., Ing. J. T., Bc. T. J. a ďalšie osoby (jednou z nich je aj J. W.) za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva. Obžalovaný N. H. poukázal na to, že z výrokovvej časti citovaného uznesenia je zrejmé, že spôsob spáchania tohto skutku je rovnaký ako spôsob uplatnenia nadmerného odpočtu vo vzťahu k spoločnosti R., s.r.o., pričom tam označení obvinení mali skutok spáchať za pomoci obžalovaného J.. Obžalovaný N. H. pritom od začiatku trestného konania tvrdí, že s nadmerným

odpočtom DPH pre spoločnosť R., s.r.o., v súvislosti s ktorým malo dôjsť aj k poskytnutiu úplatku pre pracovníkov Daňového úradu Nitra I za zdaňovacie obdobie máj 2010, nemá nič spoločné. Z uvedeného uznesenia o vznesení obvinenia je podľa neho tiež zrejmé, že práve svedkovia H. O. a Ing. J. T. majú sklony k páchaniu takejto trestnej činnosti a v tejto súvislosti spolupracovali aj s odsúdeným Bc. T. J., ako aj s J. W. (s ktorým mal obžalovaný N. H. podľa prvostupňového súdu zoznámiť svedka Ing. J. T.). Vystupovanie obžalovaného N. H. v súvislosti so zabezpečením finančných prostriedkov pre svedka H. O. od J. Y. podľa obžalovaného zneužili proti nemu a postavili ho svojimi výpoveďami do pozície, ako keby celú vec zorganizoval on.

Vo vzťahu k záznamom telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli ako dôkaz vykonané prehraním na hlavnom pojednávaní obžalovaný uviedol, že zotrváva na tom, že záznamy vyhotovené v inej trestnej veci pred začatím trestného stíhania v tejto trestnej veci považuje za nezákonný dôkaz v súlade s § 115 ods. 7 Tr. por. (konkrétne záznamy vyhotovené pred 24. júnom 2010). K ostatným prepisom záznamov telekomunikačnej prevádzky uviedol, že je z nich zrejmé, že sa s odsúdeným Bc. T. J. nepoznal a nekontaktoval sa s ním (ani osobne, ani telefonicky).

Vo vzťahu k postaveniu odsúdeného Bc. T. J. na Daňovom úrade Nitra obžalovaný N. H. uviedol, že podľa jeho názoru bolo v priebehu dokazovania bezpečne preukázané, že tento odsúdený zo svojho pracovného zaradenia v priebehu roka 2010 nemohol ovplyvniť vyplatenie nadmerného odpočtu DPH bez vykonania kontroly. Z výpovedí pracovníkov Daňového úradu Nitra vyplýva, že na žiadneho z nich sa v tejto veci neobrátil a nepožiadaval ich o takúto službu. Poukázal pritom na výpoveď svedka R., z ktorej vyplýva, že v roku 2010 pri takej spoločnosti ako bola v tom čase R., s.r.o. (pri preregistrovanej spoločnosti, ktorá si hneď v prvom daňovom priznaní žiadala vyplatiť vrátenie DPH v tak vysokom rozsahu), nebolo možné bez vykonania daňovej kontroly toto vrátenie priznať. Osobou oprávnenou rozhodnúť o vrátení nadmerného odpočtu DPH bola Ing. T., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že sama rozhodla o podaní podnetu na vykonanie kontroly, nikto ju nekontroloval, ani od nej nič nezákonné nežiadal.

Obžalovaný N. H. tiež poukázal na to, že je nelogické, aby mu odsúdený Bc. T. J. prisľúbil pomoc v tejto veci, keďže ako dlhoročný pracovník daňového úradu mal vedomosť o postupe správcu dane pri preregistrovaní spoločnosti z jedného daňového úradu na druhý z dôvodu zmeny sídla a aj o tom, kedy správca dane začne konanie. V danom prípade spoločnosť R., s.r.o. podala daňové priznanie na Daňový úrad Nitra v čase, keď ešte nebola preregistrovaná, teda na nepríslušnom daňovom úrade. Ďalej uviedol, že už 6. júla 2010 (podľa interného dokladu) bolo rozhodnuté o tom, že jedným z členov kontrolnej skupiny pre zistenie oprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočtu DPH v spoločnosti R., s.r.o. mal byť správne odsúdený Bc. T. J. a následne dňa 8. júla 2010 podala spoločnosť R., s.r.o. dodatočné daňové priznanie, v ktorom si uplatnila odpočet DPH len v nepatrnej výške. Pokiaľ by bolo pravdou tvrdenie svedka H. O., tak práve túto situáciu (situáciu, keď odsúdený Bc. T. J. mal možnosť ovplyvňovať rozhodnutie o oprávnenosti vrátenia nadmerného odpočtu DPH) a aj napriek tomu bolo podané dodatočné daňové priznanie. Odsúdený Bc. T. J. musel mať vedomosť aj o tom, že na Daňovom úrade Nitra I existujú tzv. výberové kritériá, podľa ktorých musí správca dane rozhodnúť o vykonaní kontroly. Bolo nelogické, aby pri takom vysokom vrátení DPH prisľúbil komukoľvek pomoc vo veci, ktorú nemohol objektívne ovplyvniť a za to prijať úplatok.

Obžalovaný N. H. je presvedčený o tom, že v priebehu trestného konania sa nepodarilo bezpečne preukázať, že by sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V súvislosti s tým, že ho svedkovia H. O. a Ing. J. T. označili za osobu, ktorá mala reálny záujem na neoprávnenom vyplatení nadmerného odpočtu DPH pre spoločnosť R., s.r.o. uviedol, že tieto osoby preniesli svoju zodpovednosť za toto konanie naňho. Svedok H. O. zneužil skutočnosť, že mu obžalovaný pomohol zabezpečiť pôžičku od J. Y., za splatenie ktorej obžalovaný ručil a obrátil proti nemu aj jeho iniciatívu v súvislosti s tým, že v čase splatnosti bolo potrebné požičať peniaze aj vrátiť. Z logického vyhodnotenia všetkých výpovedí svedka H. O. v tejto trestnej veci je podľa obžalovaného N. H. zrejmé, že svedok od začiatku nehovorí pravdu. Práve svedok H. O. svojou aktivitou (tak vo vzťahu k získaniu pôžičky, ako aj následnou aktivitou vo vzťahu k odsúdenému Bc. T. J.) potvrdil, že záujem na celej veci mal práve on spoločne so svedkom

Ing. J. T..

Podľa názoru obžalovaného nebolo v konaní na súde prvého stupňa bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by odsúdenému Bc. T. J. sľúbil, ponúkol alebo poskytol úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Tr. zák. a to ani priamo, ani sprostredkované. Z vykonaných dôkazov podľa neho vyplýva maximálne to, že sa podieľal na tom, aby bola zo strany veriteľa J. Y. poskytnutá pôžička vo výške 50 000,- eur (resp. 45 000,- eur) - skutočnosť, že tieto finančné prostriedky mali slúžiť ako úplatok v danom čase nevedel. Obžalovaný N. H. je toho názoru, že prvostupňový súd sa dôkladne nevysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, najmä neprihliadol na dôkazy, ktoré svedčia v prospech obžalovaného. Nevysporiadal sa najmä s vážnymi rozporami vo výpovedi svedka H. O. a tiež nezisťoval okolnosti, pre ktoré v priebehu konania viackrát zmenil svoju výpoveď. V kontexte s uznesením o vznesení obvinenia v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-175/BPK-S-2009 prvostupňový súd nevykonal ani dokazovanie v tom smere, či sa svedkovia O. a T. poznali, resp. mohli poznať aj z iných protiprávnych konaní a aký to mohlo mať vplyv na hodnotenie pravdivosti a vierohodnosti ich výpovedí v tejto trestnej veci.

Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu o uložení peňažného trestu vo výške 5 000,- eur obžalovaný uviedol, že už na prvostupňovom súde argumentoval tým, že jeho súčasný zdravotný stav mu neumožňuje vykonávať akúkoľvek činnosť, z ktorej by mohol dosahovať príjem a keďže bol uznaný za invalidného (s poklesom schopnosti vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou osobou o 50%), bol mu priznaný invalidný dôchodok vo výške 123,20 eur mesačne, čo je jeho jediným príjmom. Nevlastní žiaden nehnuteľný ani hnutel'ný majetok väčšej hodnoty, nemá ani žiadne úspory z ktorých by mohol peňažný trest zaplatiť. Pokiaľ by sa teda peňažný trest v tejto trestnej veci stal právoplatným, nedokázal by ho zaplatiť bez toho, aby mu na jeho zaplatenie poskytla finančné prostriedky jeho rodina, ktorej by zároveň takto poskytnuté finančné prostriedky nemal z čoho vrátiť. Poukázal tiež na znenie § 57 ods. 1 Tr. zák. s tým, že za týchto okolností je to, akoby mu súd priamo uložil vykonanie náhradného trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného obžalovaný N. H. navrhol, aby odvolací súd preskúmal zákonnosť napadnutého rozsudku a po jeho preskúmaní v súlade s § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil výrok prvostupňového súdu týkajúci sa jeho osoby v časti uznania viny, ako aj na tento výrok nadväzujúci výrok o treste. Zároveň navrhol, aby odvolací súd v súlade s § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu, aby tento vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol, a to tak, že ho spod podanej obžaloby oslobodí.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) sa k odvolaniu obžalovaného N. H. do dňa konania verejného zasadnutia nevyjadril. Na verejnom zasadnutí dňa 20. februára 2018 uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny a preto navrhuje odvolanie obžalovaného N. H. ako nedôvodné zamietnuť, alternatívne vo vzťahu k novo oznámeným skutočnostiam týkajúcim sa jeho príjmu - invalidného dôchodku, navrhuje po zrušení napadnutého rozsudku vypustiť z výroku o treste časť týkajúcu sa peňažného trestu.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným N. H. - podľa § 317 odsek 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Neopomenul pritom skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. por. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, pričom sú naplnené odvolacie dôvody uvedené v § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. a to vo vzťahu k výroku o peňažnom treste.

Pokiaľ ide o skutkový stav, najvyšší súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku Špecializovaného trestného súdu a zistenie, že skutok spáchal obžalovaný. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por.

Z už uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2016, sp. zn. 2 To 4/2015 týkajúceho sa prioritne odsúdeného Bc. T. J., je potrebné reagujúc aj na odvolacie námietky obžalovaného N. H., pripomenúť pasáže, ktoré majú vzťah i k obžalovanému N. H.

Predovšetkým treba znovu zopakovať, že dôkazy - záznamy telekomunikačnej prevádzky zabezpečené v inej (než prerokúvanej veci) na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Žilina v trestnej veci, vedenej na Úrade boja proti korupcii Stred Banská Bystrica pre skutok kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák. Tam - v inej veci získané poznatky boli použiteľné „mimoprocenšne“ - operatívne ako informačný podklad pre následný procesný postup, čo prispelo v prerokúvanej trestnej veci ako jeden z podkladov pre začatie trestného stíhania 21. júna 2010.

Rovnako tomu tak je, aj pokiaľ ide o svedecké výpovede H. O. a Ing. J. T. z 13. apríla 2011, ktoré boli síce vykonané v deň vznesenia obvinenia obvineným, avšak časovo s predstihom pred oznámením obvinenia týmto, takže neskorší obžalovaní nemohli v čase výsluchov označených svedkov uplatniť právo na kontradiktórny výsluch svedkov buď za priamej účasti obvinených na týchto úkonoch alebo prostredníctvom ich obhajcov. Uvedené zistenie pri rešpektovaní požiadavky na spravodlivý proces neumožňovalo čítať v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por. tieto skoršie výpovede uvedených svedkov na odstránenie zistených rozporov a tento postup sa mohol dotýkať len neskorších výpovedí svedkov v prípravnom konaní, ktorých sa mohli zúčastniť obhajcovia obžalovaných.

Taktiež z citovaného rozsudku možno v plnej miere aplikovať aj pri zdôvodnení tohto rozsudku aj pasáž odôvodnenia týkajúceho sa hodnotenia dôkazov usvedčujúcich aj obžalovaného N. H. zo spáchaného trestného činu. Týka sa to najmä konštatovaní, že uvedené pochybenia súdu prvého stupňa nespochybňujú existenciu skutku a výpovede odsúdeného Bc. T. J., svedka H. O. i svedka Ing. J. T. ako aj prvotnej výpovede samotného obžalovaného N. H. vytvárajú dostatočný podklad a istotu pre uznanie viny tohto obžalovaného zo žalovaného skutku, tak ako bol právne posúdený.

K tomu je potrebné najmä odcitovať: „...že nešlo o úschovu peňazí H. O., ale o úplatok poskytnutý pre bezproblémové priznanie nadmerného odpočtu DPH pre R. s.r.o., potvrdzuje aj výpoveď obžalovaného N. H. taktiež z 13. apríla 2011, ktorý po zmene výpovede na hlavnom pojednávaní v tom zmysle, že peniaze neboli požičané od svedka Y. na poskytnutie úplatku, ale pre pokrytie dlhov svedka H. O., po prečítaní jeho výpovede z 13. apríla 2011 zotrval na tejto pôvodnej výpovedi.

Odhliadnuc od nemenného tvrdenia svedka O., že žiadne peniaze v obálke si u obžalovaného Bc. T. J. neuschoval (v súvislosti s tým prvostupňový súd správne ako nevierohodné vyhodnotil výpoveď svedka T. U.) a od svedka Y. si nepožičal na splácanie dlhov, je to najmä výpoveď svedka Ing. J. T., ktorá nepochybne svedčí o tom, že v súvislosti s „papierovým“ teda fiktívnym obchodom uplatnil nadmerný odpočet DPH pre spoločnosť R. s. r. o. za mesiac máj 2010, pričom konal na podnet obžalovaného H., ktorý zabezpečil potrebné doklady pre úspešné uplatnenie nároku. Len pre nemožnosť toto zabezpečiť, podal opravné daňové priznanie a len z tohto dôvodu došlo k tomu, že „R.“ z daňového úradu, ktorým bol v kontexte už spomenutých dôkazov nepochybne obžalovaný Bc. T. J., musel poskytnutý úplatok vrátiť“.

Ani odvolací súd teda, napriek všetkým námietkam obžalovaného N. H. v podanom odvolaní, nemal pochybnosti o jeho vine o správnosti skutkových zistení vo vzťahu k nemu a o právnej kvalifikácii

skutku.

Pokiaľ ide o trest odňatia slobody, odvolací súd odkazuje na odôvodnenie uloženia tohto trestu v plnej miere na napadnutý rozsudok a toto odôvodnenie si plne osvojuje. Pri peňažnom treste uloženom vo výške 5.000,- eur - so zreteľom na zmenené majetkové pomery na strane obžalovaného N. H. - ktorý má preukázateľne jediný zdroj príjmov invalidný dôchodok vo výške 260,60 eur, čo odvolací súd zistil v rámci doplnenia dokazovania na verejnom zasadnutí prečítaním správy Sociálnej poisťovne a. s. o výške invalidného dôchodku obžalovaného N. H.) a nevlastní žiadny majetok väčšej hodnoty, odvolací súd vzhľadom na návrh prokurátora ako aj to, že príjem obžalovaného N. H. presahuje životné minimum (stanovené zák. č. 601/2003 Z. z. o životnom minime v znení neskorších predpisov na obdobie od 1. júla 2017 do 30. júna 2018 na sumu 199,48 eur) len o 60,72 eur mesačne, a teda v prípade uloženia peňažného trestu by zrejme obžalovaný N. H. nebol schopný ho zaplatiť a jeho účel by tak bol zmarený, tento druh trest neuložil so zreteľom na ustanovenie § 57 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatel'a. Peňažný trest neuloží, ak je zrejme, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.